

и сирене, съ сушена и пушена риба, съ пастарма, сланина, наденици, съ ракия, конякъ и всевъзможни други провизии, необходими за дългото океанско пътуване.

Слухътъ, че корабитъ отиватъ да търсятъ „края на свѣта“, бѣ възбудилъ у хората голѣмъ интересъ. Всички искаха да знаятъ, а нѣкои се опитваха и да предугадятъ, като какъ ще да изглежда краятъ на свѣта, какво ще има тамъ, ще има ли хора, какъ ли ще живѣятъ тѣ, съ какво ли ще се хранятъ и др. т. Нѣкои пъкъ се чудѣха, какъ кралътъ е предприелъ такова грѣховно дѣло. Тѣ казаха, че Богъ е скрилъ отъ човѣка края на свѣта и, който търси този край, грѣши предъ Бога.

А въ сжщностъ работата бѣ малко по-друга.

Прочутиятъ на онова време и опитенъ мореплавателъ Фернандо Магеланъ, съ съдействието на испанския кралъ Карлъ V предприемаше една обиколка около свѣта, като искаше при това презъ океанскитѣ владения на Испания да намѣри пътъ за Малайскитѣ острови, разположени между Южна Азия и Австралия. Ескадрата на Магелана се състоеше отъ 5 кораба и 239 души.

На 12 септемврий 1519 година ескадрата, отправяйки последенъ прощаленъ погледъ къмъ родния брѣгъ, навлѣзе въ широкия просторъ на Атлантическия океанъ.

Корабитъ, подъ командата на своитѣ капитани, вървѣха единъ следъ другъ, провождани отъ кораба „Тринидадъ“, който се управляваше отъ самия Магеланъ. Нареджданията на Магелана: кога и накѣде да се измѣня посоката, кога да се свиятъ или разгънатъ платната, кога да се хвърли и вдига котва, се предаваха отъ „Тринидадъ“ на другитѣ кораби съ запалени факли и изстрели.

Шестъ дни ескадрата прекара въ окрития океанъ, безъ да види нѣкакъвъ брѣгъ. На седмия день въ да-